

HENNY VRIENTEN EN HUGO MATTHYSEN

Omdat geen plek een mooier symbool is voor ontspannen en spannende ontmoetingen dan een hotel, droppen we twee gasten samen op een kamer voor een avond en een nacht tussen de lakens. Vrienden of nieuwsgierige vreemden, op bekend of onbeslagen terrein. Deze keer: Doe Maar-frontman Henny Vrienten en muzikant en columnist Hugo Matthysen bij Danny, het Amsterdamse hert.

DOOR KATRIEN STEYAERT, FOTO'S JOHAN JACOBS

LIFE
ROOMMATES
HENNY VRIENTEN EN
HUGO MATTHYSEN

Mister Sandman, bring me a dream. Bung bung bung. Make him the cutest that I've ever seen. Hugo Matthysen speelt tevreden op de snaren van zijn nieuwe aanwinst: een glitterende DiPinto, nog een slag zilverder dan zijn eigen haar.

Later op de avond zal hij nog een flard 'Mamy Blue' zingen, en onthullen dat hij die smartlap onlangs heeft ingezet op zijn zestigste verjaardagsfeest. *Hier sta ik voor je dodenkuil/ met in mijn hand een bloementuil/ Het doet me leed, ik heb zo'n spijt/ O mammy, vergeefhet mij.*

We zijn pas aangekomen in het Volkshotel in Amsterdam-Oost. Het is anderhalf jaar open en de gasten suizen van eigentijdsheid. 'En wij twee ouwe mannen daartussen', glimlacht Henny Vrienten (67). 'Lekker surreëel.' Dat geldt zeker voor hun kamer: nummer 501, bijgenaamd Danny's Room. Danny is een manshoog, kunststoffen hert en de naar hem vernoemde kamer is een van de negen *special rooms* in het hotel.

'Nou, het is een mannetje', zegt Henny over Danny (en dat leidt hij niet af uit het gewei). Tegenover hem hangt een trofee met een jagershoofd, daarnaast staat een kitscherig kastje en een bedframe in de vorm van een reusachtige sinaasappelkist. Top of the bill is de vloerbekleding, een tapijtversie van parket.

Hugo laat zijn blik rusten op het stadsgezicht buiten. 'We zitten vlak bij de Amstel', zegt zijn kamergenoot. Hij wijst het water aan achter de huizenrijen. 'Er bestaan tekeningen van Rembrandt van dit uitzicht, waarop je niets anders ziet dan weilanden, de rivier en het oude stadsarchief.' Hij wijst weer. 'Daar is Hotel Okura met de beste Japanner van West-Europa: Yamazato.' Henny mag dan wel een Brabo zijn – opgegroeid in Tilburg – sinds hij er in 1984 kwam wonen, sloot hij Amsterdam in zijn hart.

GITAREN EN VROUWEN

Vrientens grootste zwak – hij noemt het eigenlijk een obsessie – is dat voor gitaren, de tweede liefde van menige muzikant. In kamer 501 is het meteen het eerste gespreksonderwerp. Henny: 'Is het een Italiaan?' Hugo: 'Nee, een Amerikaan. Gemaakt in Korea, denk ik. Tweedehands, maar nieuw.' In het grachtenhuis van Henny hangen een stuk of vijftig bassen en gitaren aan de muur. 'Soms zet ik er gewoon een stoeltje voor en kijk ik. Het zijn zulke mooie voorwerpen. Dat de rest van de wereld dat niet ziet.' Hugo lacht. Hij is traag maar zeker aan het genezen, zegt hij. 'De laatste tijd heb ik er zelfs een paar verkocht. Ik kwam tot het inzicht dat ik bijna altijd op dezelfde gitaar speel.' Henny knikt. 'Dat is met vrouwen toch ook zo? Eigenlijk heb je er maar één nodig.' 'Mijn vrouw heeft ooit een mandoline voor mij gekocht, bij Palm Guitars hier in Amsterdam. Fantastisch ding', zegt Hugo. 'Jaren geleden heb ik er zelf een Jimi Hendrix Stratocaster gevonden, een linkse dus. Zelfs het logo staat in spiegelschrift.' Ze glimlachen om zoveel juistheid.

Henny nipt van zijn muntthee. Zijn vinger gaat de lucht in. 'We mogen niet vergeten dat de gitaar het gereedschap van de jeugdrevolutie was. Tot 1945 bengelden de kinderen achter hun ouders aan: ze hadden geen eigen cultuur. Maar toen kwam dat instrument. Een hele generatie kon zich ermee uitdrukken en de revolutie prediken.'

Het nest waaruit Henny vertrok, was warm maar bescheiden – vader was een zwijgzame timmerman, moeder een zorgzaam, Brabants moeke. Niets kon voorspellen dat hun oudste zou uitgroeien tot Nederlands grootste meisjesidool, een productief film- en televisiecomponist – hij blikte net de soundtrack bij *Everybody happy* van Nic Balthazar in – en een harts-tochtelijke liefhebber van poëzie – de Vijftigers vindt hij prachtig en T.S. Eliots 'The Waste Land' kent hij uit het hoofd.

Hugo grinnikt. Hij is de zoon van net zo goedmenende ouders, zegt hij, maar thuis in Ekeren hadden ze wel enige meters literatuur en verschillende instrumenten. Te gebruiken door de zeven kinderen. 'Je afkomst bepaalt totaal niet wie je wordt', zegt de filosoof-columnist-gitarist. 'Want dan zou ik doodgeconcurrereerd moeten worden door al die Vlamingen van de mannelijke kunne die net als ik in 1956 geboren zijn, katholiek opgevoed zijn en gitaar leerden spelen.'

MEISJES IN ZWIJM

'Op mijn elfde kreeg ik een gitaar van mijn moeder. Sindsdien heb ik die nooit meer losgelaten', zegt Henny. Ook Hugo begon op z'n elfde. 'Als gasten van in de twintig me vragen hoe ze liedjes moeten maken en dat tegen die tijd nog niet geprobeerd

hebben, dan mogen ze het bijna vergeten. Ze moeten al van veel vroeger een drive voelen. Ik heb me trouwens nooit kunnen voorstellen dat ik nummers zou maken als amateur.' Henny fronst. 'Songs moeten ergens voor dienen', verklaart Hugo. 'Er moet een mogelijk publiek voor zijn, anders vind ik ze schrijven een vorm van bezigheidstherapie.' Henny denkt hardop na over het belang van het publiek, over de rock-'n-rollroom. 'Toen ik twaalf was, spraken bepaalde facetten van roem

me aan, maar ik wilde vooral mijn geld verdienen met muziek. Dat was een lange weg: van sessiebassist in jazztrio's en op carnavalsplaten tot liedjessmid voor The Cats (*een popgroep uit Volendam, red*). Ik was een in te huren vazal. Dat was een redelijk leuk leven, maar van roem was geen sprake. Tegen mijn dertigste zette ik die dan ook uit mijn hoofd. En net dán, zoals het vaker gaat in het leven, vroeg Ernst Jansz me voor Doe Maar en barstte de bom.' Het aantal voor Henny in zwijm vallende meisjes nam

razendsnel toe.

Begin jaren negentig was Hugo met zijn humoristische groep De Bomen korte tijd erg populair. 'Maar ik had daar een hekel aan', bekent hij. 'Als je met een gitaar op een podium staat, wordt van je verwacht dat je op de een of andere manier een popster bent, maar dat ging mij totaal niet af.' Hij zit veel lekkerder in zijn vel als Clement Peerens, zijn rockende alter ego. 'Die heeft een tamelijk vaste aanhang van mannen van een eind in de twintig die vergaten te puberen. Bij »

LIFE
ROOMMATES
HENNY VRIENTEN EN
HUGO MATTHYSEN

ons komen ze dat inhalen', glimlacht hij van achter zijn cappuccino. 'Ik zou zelf niet te veel luisteren naar onze scheurende, AC/DC-achtige muziek, maar ze is geweldig prettig om te brengen.'

OVER-EGOCENTRISCH

'Je speelt wel een personage', merkt Henny op, en legt zo de vinger op een van de grote verschillen tussen hen. Hugo plaatst in zijn teksten slimme tussenschotten tussen zichzelf en zijn ziel. Henny niet. Hij gunt zijn publiek een rechtstreekse blik naar binnen. Vooral de laatste jaren dan, want ten tijde van Doe Maar bediende hij zich graag en gretig van ironie. 'De teksten waren altijd erg tongue in cheek. Cynisch, zelfs. Als je goed luisterde, hadden we overal lak aan. We waren stonies die grote toeters rookten, ouwe hippies. Maar de serieuze pers zette ons weg als een poppy tienerband. Ze schreven ons de grond in.' 'Het is misschien lelijk dat ik het zo zeg, maar Doe Maar was toen niet cool', vult Hugo aan. 'Ze werden niet gedraaid in de cafés waar ik kwam. Ik heb ze nooit zien optreden. Eigenlijk is het vergelijkbaar met Abba. Jaren na hun piekperiode zag ik een documentaire over de groep. Ik zal niet zeggen dat ik tranen in de ogen kreeg, maar wat me opviel, was hoe gesofisticeerd die muziek is en hoe het zingen van die vrouwen doordrongen is van melancholie. Zo heb ik ook Doe Maar geapprecieerd: met vertraging.' 'Veel jaren later verklaarden dezelfde journalisten ons bijna heilig', zegt Henny. 'Ach, ik heb me nooit miskend gevoeld. Ik vind het zelfs belangrijk om niet altijd goed begrepen te worden.'

Hij tikt en wiegt mee op het ritme van

de reggae die uit de hotelradio klinkt. 'De liedjes uit de Doe Maar-periode gaan zonder twijfel allemaal over mij. Dat over-egocentrische, hypersensitieve met jezelf bezig zijn, daar ben ik heel moe van geworden.' Hij leerde breder te kijken, paste andere vormen. Op zijn soloplaten *En toch* van november 2014, en *Alles is anders* van een klein jaar later, is hij niet meer bezorgd voor zijn graad van *coolness*. Hij wil delen wat het leven hem leerde. 'Voor mijn gevoel heb ik voor het eerst wat te vertellen.'

HENNY:

'WE WAREN STONIES
DIE GROTE TOETERS ROOKTEN,
OUWE HIPPIES. MAAR
DE SERIEUZE PERS
ZETTE ONS WEG ALS
EEN POPPY TIENERBAND'

HUGO:

'HET IS MISSCHIEF LELIJK
DAT IK HET ZO ZEG, MAAR
DOE MAAR WAS TOEN
NIET COOL'

Hij zingt: *Mijn allereerste lief, ze was mooi, ze was goed. Ze verdiende de hemel, maar ik gaf haar de hel. Ik loog en bedroog en herhaalde dat spel.* 'Onlangs kwam er tijdens een concert weer zo'n uitspraak over mijn leven voorbij en ik kreeg applaus. Heel Amerikaans, heel anders dan

wat ik gewend was. Ik stel me nu open op, praat met het publiek. Wat niet wil zeggen dat ik me kwetsbaar voel. Als iemand roept: "Hé lul, zing eens iets van Doe Maar", dan ben ik niet gekwetst.'

'Ik zou niet zo open kunnen zijn', zegt Hugo. 'Ik zou de neiging hebben er meteen emmers ironie over te gooien. Ik geef me nooit prijs, maar ik ben dan ook een oneindig oninteressante mens.' 'Nou, dat geloof ik niet', zegt Henny. Het is ook moeilijk te geloven van een man die stapels teksten heeft geschreven die vaak niet minder geestig dan diep menselijk zijn. Een man dus die de kunst van de humor verstaat. En van de liefde. Al in zijn twintiger jaren herkende Hugo de vrouw van zijn leven, en samen voedden ze drie kinderen op.

De eerste journalist die hem daarover openhartigheden kan ontlokken moet nog ontstaan. Hij glimlacht onverstoort. De milde afstandelijkheid is en blijft zijn vorm. 'Al sluipt er weleens iets van mezelf in mijn werk. Zo heb ik ooit de song "Ik hak hem af" geschreven. Die zin was mij gewoon te binnen geschoten, maar decennia later besepte ik: shit, daar zou een psycholoog veel over kunnen zeggen.'

TRANEN VOOR MCCARTNEY

Zijn roommate heeft er niet de minste moeite mee. Hij houdt van stiltes, ook in gesprekken. Hij vindt het prima dat Hugo even ontsnapt naar het dakterras van het hotel om een sigaret te roken in het gure weer. Het was even druilerig op de dag dat de twee heren elkaar kruisten op een optreden van De Nieuwe Snaar, ergens begin jaren negentig. Een echt gesprek kwam er niet van, tot vandaag.

'Ik ben jaloers op jou, Hugo', zegt Henny. 'Want ik mis wat jij hebt, net als alle Nederlandstalige liedjesmakers. Een nummer van Thé Lau, Spinvis of mij is altijd enorm serieus, staat bol van de pretentie. Terwijl jij die kwinkslag hebt, dat licht dadaïstische waar ik vreselijk om moet lachen. Ik wou dat ik eens een onzinliedje kon schrijven, maar het woont niet in mij, ben ik bang. Ik ben te serieus. Of te saai, dat kan ook. Ik heb ondervonden dat ironie, cynisme en zeker sarcasme niet de weg zijn voor

mij. Warmte, liefde, openheid: dat is belangrijk voor mij. Ik heb geen zin meer in afstand nemen. Het heeft vooral te maken met – eerste cliché – dat ik vind dat de wereld hier en daar een lelijke plek aan het worden is en – tweede cliché – dat ik bij mezelf moet beginnen als ik daar iets aan wil veranderen.'

Misschien komt het ook doordat hij de ware liefde heeft gevonden? Hij schudt het hoofd. 'Dat zou betekenen dat ik tevergeefs in vorige relaties heb gezeten.' Hij liet zich ooit ontvallen

dat het makkelijker is om een goed liedje te maken dan om een huwelijk in stand te houden. Twee van de zijne zijn gestrand, maar zijn liefde voor zijn vijf kinderen was altijd onwankelbaar. De twee jongste heeft hij samen met Gala Veldhoen, zijn haven. 'De relatie die ik nu heb, is de enige waarbij ik niet denk dat het anders kan, waarbij ik niet denk aan weglopen', zei hij in een eerder interview.

Hij vertelt over een van zijn mooiste momenten, nog maar vorige zomer »

LIFE
ROOMMATES
HENNY VRIENTEN EN
HUGO MATTHYSEN

beleefd. ‘Mijn vijf kinderen maken alle vijf muziek, als bezetenen. Ik push ze niet, maar ik vind het heel leuk. Voor mijn jongetjes van negen en dertien bestaat er niks anders dan The Beatles, en dus gingen we naar Paul McCartney kijken. Ik was ontroerd over hoe goed mijn jeugdidool zijn liedjes nog bracht, en tegelijk stonden mijn zoontjes met tranen op hun wangen te luisteren.’

LANGZAL HIJ LEVEN

Hugo vraagt Henny of diens kroost hem muzikaal opvoedt, maar die kaatst de vraag terug. ‘Het gebeurde ooit letterlijk,’ knikt Hugo, ‘toen ik mijn jongste dochter ging afhalen aan de luchthaven in Charleroi. We stapten in de auto en ze zei: “Vader, nu ga ik u een cursus Regina Spektor geven.” Briljant. Na afloop vroeg mijn dochter of ik op de teksten had gelet. Niet dus. Opnieuw, zei ze.’ Hij grinnikt. ‘Ze voelt nog altijd goed aan waar ik mogelijk van onder de indruk zal zijn.’

Beide heren zijn zelf nogal beslagen. Krijgt hun werk ook stilaan dat lichtvoetige, dat moeiteloze? Hugo knikt. ‘Mijn columns voor *Humo*, bijvoorbeeld. Iedereen zal zeggen dat ze vroeger beter waren, maar die indruk berust op nostalgie. Ik merk dat ik ze tegenwoordig in één keer schrijf. Ik zit er niet meer eindeloos aan te prutsen.’ ‘Je weet precies wat je niet moet doen’, bevestigt Henny. ‘Dat bespaart ontzettend veel tijd.’

Wat met de gewonnen tijd? Hoe zien de toekomstplannen eruit? ‘We toeren nu met het stuk *De hersenhap*’, zegt Hugo, ‘en volgend seizoen maken we met dezelfde mensen een nieuwe voorstelling. Die is al verschillende keren geboekt, maar ik heb nog geen

HENNY:
‘DE LIEDJES UIT
DE DOE MAAR-PERIODE
GAAN ZONDER TWIJFEL
ALLEMAAL OVER MIJ.
DAT OVER-EGOCENTRISCHE
MET JEZELF BEZIG ZIJN,
DAAR BEN IK HEEL MOE
VAN GEWORDEN’

HUGO:
‘IK ZOU NIET ZO OPEN
KUNNEN ZIJN. IK ZOU
DE NEIGING HEBBEN OM ER
METEEN EMMERS IRONIE
OVERTE GOOIE’

letter op papier. Net als Henny vind ik het fijn werken zo. Als je jezelf beperkt, wordt het puzzelen. Dan is niet alles meer mogelijk.’

‘Verder heb ik een plan onder de noemer “ik verdedig mijn repertoire”. Het is nog heel vaag, maar wat ik zeker niet ga doen, is songs spelen waar ik ondertussen een hekel aan heb gekregen, zoals “Sabrina”.

Zijn collega is haastiger. Henny’s 2016 zit bomvol, onder meer met enkele optredens met Doe Maar. Eentje vindt plaats op Pinkpop, waar,

jawel, Paul McCartney zal afsluiten. ‘Straks sta ik met mijn twee hele goeie vrienden (*Ernst Jansz en Jan Hendriks, red.*) op dat podium, na alles wat we samen hebben meegeemaakt. Zo’n contact vind je verder in het leven niet.’

‘Soms speelt een van ons in de groep iets op zo’n manier dat de rillingen me over de rug lopen’, beaamt Hugo. ‘Ik krijg er bij momenten een intens geluksgevoel van.’ De deur naar zijn hart komt dan toch op een kier te staan, als hij het over zijn verjaardagsfeest heeft. ‘Ik voelde dat er een hunkering was om de jarige toe te zingen met “Lang zal hij leven”, maar ik heb dat verboden.’ ‘Kom nou,’ zegt Henny, ‘als mensen dat zingen, betekent dat toch dat ze van je houden?’ De jarige is onvermurwbaar. ‘Ik heb “Goodnight, Irene” gekozen.’

‘Tja,’ zegt Hugo nog schouderophalend, ‘in mijn toespraak aan het begin van het feest, waarin ik mezelf ook had voorgesteld, had ik een emotioneel moment beloofd. Ik heb het waargemaakt met een hartverscheurende, Nederlandstalige versie van “Mamy Blue”. Hij houdt nog een belofte en laat Henny op z’n nieuwe DiPinto spelen. ‘Ritme van de regen’ van Rob de Nijs. Danny ziet het met zijn kunststofogen tevreden aan.’

---

*Tweepersoonskamers zijn er
vanaf 69 euro, www.volkshotel.nl*

---

*Op 10 juni staat Doe Maar
in de Lotto Arena.*

---

*Het stuk ‘De hersenhap’ is
de komende week nog te zien in
Herentals, Peer en Antwerpen.*

---

einDe